had, liet Hannock Mary's arm uit zijn wreeden greep los. Hij lachte binnensmonds, tevreden en zelfvoldaan.

„En hoe vind je nu dat we zijn ingericht?"

Mary zag met wijd-open oogen om zich heen, en toen Hannock de verrassing op haar gezicht las, lachte hij wederom.

Het was klaarblijkelijk een speelzaal, maar geheel anders dan ze vroeger gezien had. De zaal was rijk gemeubeld en er lag een prachtig tapijt. Er waren geen ramen in de muren; het licht stroomde uit twaalf zware kronen, die elk dertig electrische lampen droegen. De muren, met groene zijde bekleed, waren door wit-en-goud geschilderde houtbetimmeringen in vakken verdeeld, die met waardevolle schilderijen waren behangen. Aan het verste einde der zaal prijkte een zeer groot werk van Gaston La Touche, een groep badende vrouwen onder overhangend herfstloover voorstellend; een rij electrische lampen tegenover de bovenzijde der lijst verlichtte het als met een zacht maar helder daglicht. Hannock raakte een knop bij de deur aan en het schilderij verdween alsof het verbleekte — misschien ook draaide het om een as — terwijl er, tot Mary's verbazing, een zwart bord voor in de plaats kwam, zooals in bijna elke speelzaal gebruikt wordt om er mededeelingen, beursnoteeringen, wedrenuitslagen en zoo verder op aan te teekenen.

Hannock drukte op een anderen knop en twaalf electrische waaiers van kunstig gedreven koper begonnen zacht te snorren. Maar Hannock bewoog een houten kruk, en hun geluid werd overstemd door de verre muziek van een orkest, dat voor het beste der wereld niet onderdeed. Hij zag Mary trotsch en glimlachend aan, bracht nogmaals een handvat in beweging, en nu begon tusschen de plantengroep in het midden der zaal een fontein te klateren, die de heerlijkste geuren verspreidde.

De speelhol-koning genoot een oogenblik van Mary's verwondering; toen bracht hij alles weer in den vorigen toestand terug; het schilderij van La Touche gloeide in zijn harmonieuse kleurenpracht tevoorschijn; het orkest zweeg; de waaiers staakten hun wiegende beweging en het vallende water van de fontein verbrak niet langer de stilte.

„Dat is wat anders, hè, dan ons armoedig gelegenheidje in Chicago! Met z'n eene ijzeren deurtje!" zei Hannock hoonend. „Hier kom je niet ver met dynamiet, m'n beste! En nu moet je eens rondzien wat 'n mooie schilderijen er hangen — alleen eerste meesters! Ja, ja, ze mogen bekeken worden . . . ."

Maar Mary had er geen aandacht voor; haar moede hoofd duizelde. En toch nam ze vage indrukken in zich op van allerlei voorwerpen om zich heen: de geweldig groote mahonie tafel, waarom vierentwintig stoelen met hooge ruggen geschaard stonden, de tallooze kleinere tafeltjes, met groen laken bekleed, die langs de wanden waren opgesteld, de met kussens bedekte divans in de hoeken, de beeldhouwwerken en bronzen die op smaakvol versierde voetstukken waren opgesteld.

„Nu moet ik je nog verder rondleiden," zei Hannock „dan ben je op de hoogte eer ons werk begint. Ga maar mee."

Hij nam haar arm en bracht haar door een deur, die evenals de andere zwaar gepantserd was en alleen openging nadat hij 't electrisch raderwerk in beweging had gebracht. Hij sloeg met de vlakke hand op het paneel: „alles staal! En om je heen evenzoo; in een koepel van staal zitten we. Geen muis komt er in of er uit als ik 't niet wil! Ja, je moet de dingen tegenwoordig grootscheeps doen; dat is ook 't succes van Rockefeller en Morgan geweest. Aan Sheldon komt de eer toe dat begrepen te hebben. Waarom kan niemand Rockefeller en Morgan in de gevangenis stoppen? Omdat ze te groot zijn. Waarom is de Wolbeurs niet aan de wetten op diefstal en oplichterij onderworpen? Omdat de rooverstroep daar in 't groot te werk gaat. En daarom kan niemand Sheldon of mij iets maken. Kleine misdrijven begaan is 'n ernstige fout."

Hij bracht haar door een electrisch verlichte gang, waarvan de muren met marmeren platen bekleed waren. „Maar staal erachter!" zei hij. Aan het eind daarvan was opnieuw een gepantserde deur, die in een eveneens met marmer bekleede, maar geheel leege kamer uitkwam. In den verstenmuur waren twee smalle, horizontale spleten.

„Kijk daar eens door," noodigde Hannock uit.

Mary deed het en zag naar beneden in den sigarenwinkel, juist op de ingangsdeur.

„Dit is de uitkijktoren van onze vesting," zei haar geleider met zelfbehagen. „We zijn hier zwaarder gepantserd dan waar ook. Niemand en niets komt er doorheen. Den aanval van 'n leger zouden we kunnen doorstaan. En op ons gemak, want levensmiddelen hebben we voor 'n jaar. Nu — door die gleuven kunnen we iedereen zien binnenkomen. Dat heeft z'n nut. De man die hier zit kent zoo langzamerhand iedereen, en ten overvloede is er een bediende in den sigarenwinkel die niet voor hem onderdoet. In samenwerking met elkaar geven die twee ons seinen met wit of met rood licht naar de speelzaal, al naar er goed volk of kwaad volk komt. En dan heeft de uitkijk hier een inrichting waarmee hij in 'n halve seconde al de deuren in 't gebouw sluiten kan."

Mary zweeg, maar ze gevoelde hoe haar helderheid en haar zelfbeheersching terugkwamen: het was nu van belang iedere deur, iedere gang, iedere kamer en haar ligging scherp te onthouden — het kon haar te pas komen!

„In onze afdeeling kas en boekhouding breng ik je niet," zei Hannock, „daar heb je niets te maken. Maar nu zal ik je laten zien hoe we er op 'n andere manier uit kunnen komen. Door dit smalle gangetje alsjeblieft."

Reeds had hij een deur doen opendraaien, waarvan ook 't scherpste oog de aanwezigheid niet zou hebben geraden, en hij schoof Mary voor zich uit. Aan 't eind van de gang was een tweede deur, die toegang gaf tot 'n steile ijzeren trap.

„Zoo, hieraf — val niet! — en dan komen we in de brandkast-gewelven: allemaal beton met staal. Stevig, niet? In de safe zal ik je maar niet laten kijken. Nu weer deze gang door, tot aan 't eind. En daar, boven ons hoofd, waar dit ijzeren laddertje staat, is 'n ronde opening, nu met een stalen deksel hermetisch gesloten." Hij wees naar boven, waar zich inderdaad een zoogenaamd „kolengat" bevond, dat in de Amerikaansche woningen — waar de kelder zich onder het trottoir uitstrekt — dient om de brandstoffen naar binnen te storten. „Mochten we de voordeur niet meer uitkunnen — je weet 't maar nooit! — dan sluiten we alles achter ons en ontvluchten door dit muizengat. Ziedaar!"

„En waarom laat je me dit alles zien?" vroeg Mary.

Hij zag haar met zijn loerende, groene oogen spottend aan.

„Wel, m'n beste, dat zal ik je zeggen, opdat we elkaar van 't begin af goed begrijpen. Sheldon zit op 't oogenblik ergens in de bergen, rust wat uit van de vermoeienissen — 't was 'n heel ding om zoo'n huisje te bouwen: honderdduizend dollars alleen aan fooien, opdat we ongestoord konden doorbouwen! — en nu ben ik hier zoo lang de directeur.

Van die gelegenheid wil ik gebruik maken om 'n ouwe rekening te vereffenen."

(Wordt vervolgd).

EEN HUWELIJK IN DE TOONEELWERELD.

Te 's-Gravenhage is op 20 Augustus het huwelijk voltrokken tusschen Cor Ruys en Tilly Lus, beiden van het Tooneelgezelschap Die Haghespelers". Onze foto werd genomen na de plechtigheid, tijdens het uitbrengen der heildronken. Staande v. l. n. r.: Mevrouw Verheye; Mr. Ph. la Chapelle; J. Rekker; Dirk Verbeek; Jules de Koning. Zittend om de tafel, van links om: Marianne Ruys; A. v. d. Vet; Antoine Ruys; G. G. C. Ruys; Herman Lus; Henny Roemer; Mevr. Wed. Lus; Tilly Lus; Cor Ruys; Mevr. Wed. Ruys-Spoor. *(foto „Rembrandt.")*

MEVR. THEO MANN-BOUWMEESTER,

die verleden week het feit herdacht, dat zij vóór 30 jaar verbonden werd aan de Koninkl. Vereeniging „Het Nederlandsch Tooneel". Mevr. Mann-Bouwmeester is onlangs ook benoemd als leerares aan de Tooneelschool te Amsterdam.

„HET KIND VAN DE LIEFDE."

Zaterdagavond is in den Stadsschouwburg te Amsterdam door „Het Nederlandsch Tooneel" opgevoerd het tooneelspel in 4 bedrijven van Henri Bataille „Het kind van de Liefde". Mevrouw Theo Mann-Bouwmeester vervulde in dit stuk de rol van Liana, die zij op wonderlijk mooie en frissche wijze vertolkte. Het publiek was in grooten getale opgekomen om haar ter gelegenheid van haar 30-jarig jubileum hulde te brengen. Talrijke bloemstukken werden haar vereerd, zoowel van de zijde van het publiek als van de artisten. V. l. n. r. Augustine - Mevr. Meiland; 'n Lakei - Kemmler; Liana Orland - Mevr. Mann-Bouwmeester; 'n Lakei - Huismans; François - Kramer. *(foto Couvée).*